

USKOLLINEN SOTILAS

**NUORTEN
TIETOAARRE**
N:o 2

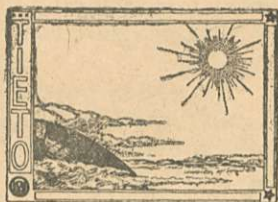

USKOLLINEN SOTILAS

KUUSI HAUSKAA JAPANILAISTA SATUA

SUOMENTANUT
K. KAJAVA

KUVITETUT

HELSINKI 1918
KUSTANNUS-TOIMISTO TIETO

Jyväskylässä 1918
Keskisuomalaisen kirjapainossa

Kalastajapoika Urashima.

Japanissa asui muinoin merenrannalla kalastaja nimeltä Urashima. Hän oli hyväsydäminen nuorukainen ja taitava hoitamaan onkivapaa ja verkkoja.

Eräänä päivänä hän lähti veneessään merelle kalastamaan. Hänen koukkuunsa tarttui suunnattoman suuri korkeakupuinen kilpikonna, joka näytti hyvin vanhalta.

Urashima ajatteli, saatuaan otuksen pinnalle:

„Kala maistuu paljon paremmalta kuin kilpikonna, mutta saisihan tästäkin päivällisen. Mutta kilpikonnat voivat elää tuhannen vuotta. Tämä on jo varmaan elänyt yli yhdeksän sadan. Minä en henno sitä tappaa, eläköön ikänsä loppuun asti!“

Näin sanoen hän päästi kilpikonnan takaisin mereen.

Sitten hän asettui pitkäkseen veneen pohjalle ja nukahti. Mutta hänen nukkuessaan kohosi aalloista ihmeen ihana neito.

Tämä nousi veneeseen ja sanoi:

„Minä olen merenkuninkaan tytär, Urana No, ja asun isäni luona lohikäärmeiden linnassa, syvän valta-meren pohjassa. Se, minkä äsken päästit mereen, ei ollut kilpikonna, vaan minä itse. Isäni, suuri merenjumala, oli lähettänyt minut tutkimaan, oletko hyvä vai paha ihminen. Huomaan, että olet hyväsydämi-

nen nuorukainen, joka ei tahdo tehdä julmuuksia, ja olen senvuoksi tullut kutsumaan sinua luokseni. Jos tahdot, niin voimme mennä naimisiin ja elää yhdessä onnellisina tuhannen vuotta lohikäärmeiden linnassa, syvän sinisen meren pohjalla.“

Urashima otti nyt toisen airon ja merenkuninkaan tytär toisen. Ja niin he soutivat ja soutivat, kunnes viimein saapuivat lohikäärmeiden linnaan, missä merenjumala asui ja hallitsi kuninkaana kaikkia lohikäärmeitä, kilpikonnia ja kaloja.

Linna oli ihmeellinen. Se kimalteli, kultaa ja jalokiviä sisältä ja päältä. Seinät ja katot olivat niiden peitossa. Portaat, pylväät ja ovet olivat punaisinta korallia. Puiden lehdet olivat smaragdeja ja hedelmät rubiineja. Kalain suomukset olivat hopeaa ja lohikäärmeiden hännät puhdasta kultaa.

Kaikki tämä oli nyt Urashiman omaa. Sillä hänestä oli nyt tullut merenkuninkaan vävy, joka kerran oli saava periä koko meren valtakunnan.

Urashima ja hänen puolisonsa elivät onnellisina yhdessä kolme vuotta. Joka päivä he käyskentelivät yhdessä linnan puistoissa ihanien puiden keskellä. Mutta eräänä päivänä sanoi Urashima puolisolleen:

„Tunnen itseni täällä sanomattoman onnelliseksi, mutta ikävöin kuitenkin päästä kotiini kerran vielä tapaamaan vanhempiani ja sisaruksiani. Salli minun palata sinne vain lyhyeksi aikaa! Tulen pian luoksesi takaisin.“

„En pidä siitä, että lähdet luotani“, vastasi Urana No, „sillä pelkään, että sinulle tapahtuu jotain ikävää. Mutta kun niin hartaasti haluat, niin en tahdo sinua estää. Kuitenkin sinun täytyy, jotta voisit jälleen elää ihmisten ilmoilla, ottaa mukaasi tämä pieni rasia ja

luvata, ettet millään ehdolla aukaise sitä. Sillä jos sen teet, niin et koskaan enää voi palata tänne.“

Urashima otti rasian ja vakuuttamalla vakuutti, ettei hän avaa sitä. Sitten hän nousi veden pinnalle ja souti pois. Vihdoin hän saapui kotimaansa rannikolle.

„Kuinka kaikki onkaan täällä muuttunut!“ huudahti Urashima. „Mitä on tapahtunut ollessani poissa? Mihin isäni maja on joutunut? Ja missä on se kylä, jossa asuimme?“

Vuoret olivat ennallaan, mutta puut olivat kaadetut niiden rinteiltä. Pieni puro, joka oli juossut hänen kotinsa ohitse, solisi kuten ennenkin, mutta vaimoja, joiden oli tapana siinä pestä vaatteita, ei näkynyt. Hänestä tuntui ihmeelliseltä, että kaikki oli voinut kolmessa vuodessa näin muuttua.

Urashima näki kaksi miestä, jotka kävelivät rantaa kohti. Hän riensi heitä vastaan ja kysyi:

„Voitteko sanoa, minne kalastaja Urashiman maja on muutettu? Se seisoi ennen tuolla.“

„Mitä? Urashiman? Onhan jo kolmesataa vuotta kulunut siitä kuin hän hukkui kalastusretkellä. Hänen vanhempansa, veljensä ja niiden lapset ovat kuolleet jo kauvan, kauvan sitten. Kuinka voit olla niin houkka, että kyselet Urashiman tupaa? Sehän on luhistunut maahan jo ainakin sata vuotta sitten.“

Silloin kalastaja huomasi, että merikuninkaan linna kultaisine seinineen ja jalokivipuineen on lumotussa maassa, missä yksi päivä on yhtä pitkä kuin vuosi maan päällä. Nuo kolme vuotta, jotka hän oli elänyt siellä, olivat itse asiassa kestäneet kolme vuosisataa.

Urashima ei ensinkään halunnut enää viipyä maan päällä, kun kaikki hänen omaisensa olivat kuolleet, vaan tahtoi niin pian kuin suinkin palata puolisonsa, meren prinsessan luo aaltojen alle. Mutta kuinka

hän osaisi sinne takaisin ilman opastajaa? Silloin hän muisti rasian. Hän ajatteli:

„Kenties siinä on jotain, joka auttaa minua löytämään tien.“

Ja hän aukaisi rasian vastoin puolisonsa kieltoa. Sieltä lähti kevyt valkoinen pilvi, joka lensi merelle päin. Urashima huusi sitä pysähtymään, juosten edestakaisin rannalla ja itkien epätoivosta, sillä nyt hän muisti, mitä Urana No oli sanonut: jos rasia avattai-

siin, niin ei hän enää koskaan voisi palata merenkuninkaan linnaan.

Äkkiä hän pysähtyi ja vaiken. Hän näki kuin unessa rakkaan Urana No'nsa istuvan vieressään aivan kuin menneinä onnellisina päivinä. Kun Urashima taas palasi tajuihinsa, oli hän kerrassaan muuttunut. Hänen tukkansa oli käynyt valkeaksi kuin lumi, hänen kasvonsa oli ryppyjä täynnä ja hänen selkensä oli köyristynyt kuin vanhan ukon. Hän lakkasi hengittämästä ja vaipui kuolleena rannalle.

Urashima parka! Hänen ajattelemattomuutensa

tuotti hänelle ennenaikaisen lopun. Ellei hän olisi avannut rasiaa, niin olisi hän ehkä saanut elää tuhan-
nen vuotta.

*

Sanotaan, että sillä kohdalla merenrantaa, missä hän veti viimeisen henkäyksensä, lentelee joka sadan vuoden päästä parvi hohtavan valkoisia merilintuja laulaen surullisia valituslauluja, ja silloin aina kasvaa valkeita vuokkoja ja sinisiä kurjenmiekkoja hänen hautakummulleen.

Matsujaman peili.

Pienessä japanilaisessa kylässä asui nuori talonpoika vaimoineen. Heillä oli yksi ainoa lapsi, pieni tytär, jota he rakastivat koko sielustaan. En muista heidän nimeään, mutta seutu, missä he asuivat, oli Matsujama.

Tapahtui kerran, että miehen oli lähdettävä asioille Japanin pääkaupunkiin Tokioon, jonne oli hyvin pitkä matka. Hän lupasi tuoda tullessaan omaisilleen kauniita lahjoja.

Vaimo, joka ei koskaan ollut käynyt edempänä kuin naapurikylässä, huolehti kovasti, miten kävisi hänen miehelleen, joka tohti yksin lähteä näin kauas maailmalle. Mutta samalla hän oli hyvillään siitä, että hänen miehensä oli koko tienoolla ensimmäinen, joka kävi suuressa pääkaupungissa, missä keisari ja monta korkeata herraa asui, ja missä voi nähdä niin paljon kaunista ja ihmeellistä.

Levottomana vaimo odotti sitä päivää, jolloin hänen miehensä piti palata. Hän pukeutui silloin sinisiin juhla-vaatteisiinsa, tietäen miehensä pitävän siitä, ja puki myös pikku tyttärensä kauniiseen kirjavaan pukuun.

Kuinka he tulivatkaan iloisiksi, kun mies palasi matkalta terveenä ja hyvinvoivana! Pikku tyttö taputti

käsiään ja huusi ilosta nähdessään ne kauniit leikkikalut, jotka hänen isänsä toi. Ja hänellä oli myös niin paljon kerrottavaa kaikesta mitä hän oli nähnyt matkansa varrella ja itse pääkaupungissa.

„Minulla on myös lahja sinulle“, sanoi hän vaimolleen. „Katsele sitä tarkoin ja sano, mitä siinä näet!“

Hän ojensi vaimolleen pienen puurasian, jossa oli pyöreä metallilevy. Sen toinen puoli oli valkea kuin jäätynyt hopea ja kuvitettu linnun- ja kukkasenkuvilla, toinen taas oli läpikuultavan kirkas kuin vedenpinta.

Nuori nainen katseli metallilevyä sekä hämmästyen että ihastuneena, sillä hän näki kauniit nuorekkaat kasvot, loistavine silmineen ja punaisine huulineen.

„No, mitä näet?“ kysyi mies, jota hyvin huvitti vaimon hämmästyksen, ja joka myös oli iloinen saadessaan näyttää, että hän oli jotain oppinut matkallaan.

„Näen kauniin naisen, joka katselee minua, ja liikuttaa huuliaan aivan kuin hän puhuisi. Ja ajatteles miten ihmeellistä, hänellä on yllään aivan samanlaisen sininen puku kuin minulla!“

„Kokematon pikku ystäväni, etkö tajua, että se minkä näet, on oma kuvasi?“ sanoi mies, ylpeänä siitä, että hän oli niin paljon viisaampi vaimoaan. „Tuota pyöreää levyä nimitetään peiliksi. Kaupungissa“, jatkoi hän, „on joka ihmisellä peili, vaikka ei kukaan vielä ole nähnyt sellaista meidän etäisessä kylässämme“.

Seuraavina päivinä ei vaimo voinut kyllin usein katsella tuota ihmeellistä peiliä ja sieviä kasvojaan.

Mutta pian hänestä alkoi tuntua, että niin merkillinen kapine on liian kallisarvoinen joka päivä pideltäväksi, ja hän sulki sen lippaaseen kalleuksiansa joukkoon.

Vuodet kuluivat, ja puoliset elivät onnellisina yhdessä. Heidän suurimpana ilonaan oli heidän pieni tyttärensä, josta kasvoi äitinsä ilmielävä kuva, ja hän oli niin velvollisuudentuntoinen, kiltti ja hyvä, että kaikki ihmiset pitivät hänestä.

Äiti piti yhä peiliään kätkössä, sillä hän pelkäsi, että tyttö tulisi turhamieliseksi ja ylpeäksi jos hän saisi nähdä siinä kauniit kasvonsa.

Mutta eräänä päivänä kohtasi onnellista perhettä kova isku: äiti sairastui. Tytär hoiti häntä hellästi yöt ja päivät, mutta äiti heikkoni heikkonemistaan. Vihdoin ei ollut enää mitään toivoa hänen parantumisestaan. Kun hän tuns kuolemansa lähenevän, kutsui hän tyttärensä luokseen ja sanoi hänelle:

„Rakas lapsi, sinä tiedät, että olen hyvin sairas, ja että minun täytyy pian kuolla ja jättää sinut ja rakkaan isäsi kahden. Kun olen poissa, täytyy sinun luvata joka aamu ja ilta katsella tätä peiliä. Siinä näet minut. Sillä tavoin voit aina vakuuttautua siitä, että yhä olen luonasi ja seuraan vaiheitasi.“

Näin sanoen hän otti peilin lippaasta ja antoi sen tyttärelleen.

Tyttö itki katkerasti ja lupasi täyttää äitinsä toivomuksen. Sairasta tuntuivat hänen sanansa tyynnyttävän. Pian sen jälestä hän kuoli.

Kuuliainen tytär ei koskaan unohtanut äitinsä viimeistä toivomusta. Joka aamu ja ilta hän otti peilin ja näki siinä äitinsä, ei enää kalpeana ja sairaana, vaan yhtä nuorekkaana ja kauniina kuin hän oli ollut menneinä päivinä. Hän kertoi äidilleen kaiken, mitä hänelle oli tapahtunut päivän kuluessa, ja joka aamu hän pyysi äitiään rohkaisemaan ja auttamaan häntä päivän vaiheissa. Hän tuns itsensä hyvin onnelliseksi, kun hän voi peiliin katsellen sanoa:

„Äiti, tänään olen käyttäytynyt juuri niin kuin sinä olisit toivonut!“

Hänen isänsä tuli viimein uteliaaksi ja kysyi, kenen kanssa hän puheli joka aamu ja ilta.

„Isä“, vastasi hän, „näen peilissä rakkaan äitini ja puhelen hänelle“.

Ja hän kertoi isälleen kuolevan äitinsä toivomuksen ja miten hän ei koskaan ollut unohtanut täyttää sitä.

Isää liikutti tytön kuuliaisuus ja uskollinen rakkaus niin, ettei hän voinut pidättää kyyneliään. Mutta hän ei hennonut sanoa hänelle, että hän näki peilissä ainoastaan oman kuvansa. Tyttö uskoi sen vuoksi yhä edelleen, että hän keskusteli äitinsä kanssa, jonka näköiseksi hän päivä päivältä enemmän ja enemmän muuttui.

Ihmissuden käsivarsi.

Kauvan, kauvan sitten asui Ojejaman vuoristossa, joukko julmia ihmissusia. Näiden hirviöiden hallitsijana oli jättiläinen nimeltä Shutendoji, ja hän kävi silloin tällöin joukkoineen hätyyttämässä Kioton kaupungin asukkaita, herättäen täällä suurta kauhua ja tuottaen paljon vahinkoa. Päästyään sisään isosta kaupunginportista ne ryöstivät kaiken mikä sattui niiden tielle, ja tappoivat jokaisen kenen koh-tasivat, miehet, naiset ja lapset.

Siihen aikaan eli Kiotossa urhoollinen soturi nimeltä Mimanoto-no-Raiko. Tämän seuralaisina oli aina joukko urheita ritareita, ja rohkein ja rajuin heistä oli Nakasava. He olivat kaikki kelpo sotilaita ja tais-telivat sodassa vierekkäin, mutta rauhanaikana he asuivat yhdessä Raikon linnassa.

Eräänä pimeänä ja myrskyisenä iltana he istuivat koolla lieden ääressä ja kertoivat ajan kuluksi seikkailuita ja tarinoita. Silloin oli näet taas rauha maassa.

„Kuinka tämä elämä on yksitoikkoista!“ huudahti viimein Nakasava. „Eikö ole mitään uusia otteluita tulossa? Halveksin tätä hiljaista elämää.“

„Otteluja saadaan kyllä, jos halutaan“, sanoi yksi ritareista, joka juuri astui huoneeseen. „Ihmissudet ovat taas näyttäytyneet kaupungissa.“

„Ihmissudet!“ huudahtivat ritarit hämmästyksissään ja pelästyneinä. Mutta Nakasava nauroi.

„Uskotteko tekin tuollaisia vanhoja loruja?“ kysyi hän.

Toiset eivät vastanneet, vaan pudistivat mieltiväisinä päätään ja katselivat maahan. Vihdoin kohotti se ritari, joka oli tuonut uutisen, katseensa ja lausui: „Nakasava, koska näytät olevan niin varma siitä, ettei ihmissusia ole olemassa, niin ehkä otat ratsastaaksesi kaupunginportille tänä yönä vartioimaan sitä?.

„Kyllä“, vastasi Nakasava, „menen sinne vaikka yksin, jos niin halutaan. Mutta minun mielestäni saisi joku teistä seurata mukana“.

Mutta kaikki vaikuuttivat yhdestä suusta, että vaikka he eivät koskaan ole pelänneet julkista taistelua jalon vihollisen kanssa, eivät he voi eivätkä tahdo lähteä taistelemaan ihmisiä vastaan.

Silloin Nakasava nousi päättäväisesti ja alkoi heti valmistautua matkalle.

Hetken päästä istui Nakasava jo ratsullaan.

„Mutta mitenkä saamme varmuuden siitä, että olet todella käynyt portilla?“ kysyivät toverit. „Todista se jollakin merkillä!“

Nakasava vastasi: „Te tunnette kaikki taulun, joka on linnanoven pielessä. Minä otan sen sieltä ja vien mukanani kaupunginportille, mistä löydätte sen huomennaamulla. Kelpaako tämä merkiksi?“

Ritarit vastasivat tyytyvänsä siihen. Sitten he jättivät hänet hyvästi ja toivottivat onnellista matkaa.

Hetken päästä istui Nakasava jo ratsullaan, kädessään taulu, ja ajoi yksinään kaupunginportille odottamaan vihollisensa tuloa. Ei ainoatakaan ihmistä näkynyt kaduilla, eikä ketään kulkenut portista, sillä kaikki pelkäsivät ihmissusia. Yökin oli pimeä ja satoi rankasti.

Pelottomana istui Nakasava ratsullaan portin vieressä sitä vartioimassa. Yö oli jo melkein kulunut ja päivä alkoi sarastaa, kun muurin takaa äkkiä ojentui iso käsi ja tarttui hänen päähänsä. Nakasava näki jättiläismäisen ihmissuden, jolla oli päässään kaksi pitkää vaskenväristä sarvea. Vahvalla kyhmyisellä kädellään, se piti lujasti kiinni Nakasavan päästä ja koetti nostaa hänet muurin yli.

Hämmästyneenä ja melkein kivettyneenä kauhusta huomasi nyt Nakasava, että hirviö ei voinut olla kukaan muu kuin Shutendoji, jonka olemassaoloa hän oli epäillyt. Mutta nyt ei ollut aikaa siekailla. Nakasava syöksyi heti jättiläisen kimppuun, koettaen vetää sen muurilta alas. Syntyi tuima taistelu, ja Nakasava, joka ei voimissa riittänyt ihmissudelle, oli jo vähällä tulla lennätetyksi muurille, kun hän onnistui rajulla nykykäsillä irroittamaan kätensä ja tempaamaan miekkansa, jolla hän iski voimainsa takaa jättiläisen suunnattoomaan käsivarteen. Se katkesi olkapään alta, ja ihmis-

susi pakeni hirveästi ulvoen tiehensä. Nakasava ajaa karautti hänen jälkeensä, mutta hirviö oli jo kadonnut. Hän palasi käsivarsi mukanaan Raikon linnaan.

Seuraavana aamuna hän meni ritarien kera kuuluisan noita-akan Seimerin luo, kysyäkseen häneltä mitä hänen olisi tehtävä Shutendojin käsivarrella. Seimer neuvoi häntä panemaan sen vahvaan kiviarkkuun ja itse valvomaan seitsemän yötä ja seitsemän päivää arkun vieressä. Mutta, lisäsi hän varottaen, Nakasavan täytyisi puhdistaa itseään rukoilemalla ja paastoamalla, ja viettää nämä seitsemän vuorokautta pyhissä mietteisissä. Ennen kaikkea hän ei saisi puhutella ketään. Jollei hän tarkoin seuraisi näitä ohjeita, kohtaisi hänet varmasti onnettomuus.

Nakasava valmistutti nyt jyrkän kiviarkun ja pani jättiläisen käsivarren siihen. Sitten hän alkoi paastoten ja innokkaasti lukien rukouksia valvoa arkun ääressä. Kaikki ovet suljettiin, eikä ketään päästetty sisään. Yksin, vaipuneena mietiskelyyn, valvoi Nakasava vuorokauden toisensa perästä.

Seitsemännen päivän illalla kuuli hän ovelta hiljaista koputusta.

„Kuka siellä on?“ huusi Nakasava.

„Minä olen vanha isoäitisi, joka olen tullut maalta“, vastasi heikko, kimeä ääni. „Ole hyvä ja avaa minulle!“

Nakasava vastasi:

„Olen luvannut olla kenellekään avaamatta ovea, ja olla puhuttelematta ketään, ennenkuin seitsemän päivää ja seitsemän yötä on kulunut.“

„Tiedän sen“, sanoi valittava ääni, mutta olen tullut tämän pitkän matkan ainoastaan kohdatakseni sinut. Eihän sinulla toki liene sydäntä ajaa minua pois?“

Nakasava kieltäytyi jyrkästi avaamasta hänelle, mutta vihdoin hän taipui ja päästi hänet sisään.

„Olen kuullut kerrottavan sankariteostasi“, sanoi eukko, astuttuaan huoneeseen, „ja olen kävellyt tämän pitkän tien sinua katsomaan. Kuinka olenkaan ylpeä urheasta pojanpojastani! Mutta missä on ihmissuden käsivarsi?“ jatkoi hän, kun he olivat tervehtineet toisiaan.

„Se on tuossa kiviarkussa“, vastasi Nakasava.

„Todellako? Kuka uskoisi! Vaikka olen elänyt näin monta vuotta, en vielä ole nähnyt ihmissutta. Anna minun hetkisen katsella käsivartta!“

„Minun on ikävä kieltää“, vastasi Nakasava, „mutta olen luvannut olla avaamatta arkua ja näyttämättä käsivartta yhdellekään ihmiselle, ennenkuin seitsemän vuorokautta on kulunut“.

Se hävisi katon kautta.

Eukko alkoi silloin itkeä ja pyysi yhä hartaammin. Vih-

doin ei nuori hyväsydäminen soturi enää voinut kieltäytyä, vaan nosti arkun kantta. Eukko otti käsivarren arkusta ja katseli sitä nähtävän ihastuneena. Mutta äkkiä hän muuttui oikeaan hahmoonsa, ja hämmästyneen soturin edessä seiso i itse jättiläinen Shutendoji. Se hävisi katon kautta, tehden siihen ison reijän, ja huusi mennessään:

„Sain sittenkin käteni takaisin!“

Nakasava tointui pian hämmennyksestään ja syöksyi ulos. Mutta jättiläisestä ei näkynyt jälkeäkään.

Alakuloisena hän palasi linnaan ja kertoi kaikille, mitä oli tapahtunut. Tämä kokosi ritarit ympärilleen, ja nämä lupasivat juhlallisesti hävittää ihmissudet Kioton ympäristöltä taikka kaatua taistelussa heitä vastaan.

Slizan ruhtinas.

Uskollinen sotilas

eli

Nabeshiman linnan kummituskissa.

Slizan ruhtinaalla oli linnassaan tavattoman kaunis hovinainen, nimeltä O-Haru, mikä merkitsee „kevät“. Ei kukaan hovin naisasujamista ollut hänen vertaisensa kauneudessa ja seuraelämän taidossa.

Eräänä päivänä meni ruhtinas puutarhaansa kävelemään O-Harun seurassa. He nauttivat ruusujen ja mimosain tuoksua ja viipyivät puutarhassa iltaan asti. Sitten he palasivat linnaan, mutta eivät huomanneet, että heitä seurasi suuri kissa.

O-Haru meni huoneeseensa ja asettui nukkumaan. Keskiyön aikana hän äkkiä heräsi ja näki ihmisenkokoisen kissan,

joka kokoonkyyristyneenä tuijotti häntä. O-Haru huu-dahti kauhusta. Silloin hirviö syöksyi hänen kimp-puunsa, iski pitkät hampaansa hänen kurkkuunsa ja surmasi hänet. Sitten kissa kuopi eteisen alle hau-dan ja peitti O-Harunin siihen, jonka jälkeen se muutti itsensä O-Harunin näköiseksi ja alkoi pian tehdä lin-nassa kaikenlaisia noitatemppuja.

Ruhtinas ei tiennyt mitään O-Harunin kuolemasta eikä aavistanut, että tuossa kauniissa naisessa, jonka hän näki, piili nyt kauhea hirviö.

Aikaa myöten alkoivat ruhtinaan voimat riutua riutu-mistaan ja hänen kasvojensa väri muuttui. Vihdoin hän kävi vihertävän kalpeaksi ja näytti kuoleman-sairaalta.

Ruhtinaan neuvonantajat huolestuivat suuresti ja kutsuivat kaikki maan lääkärit ja tietäjät parantamaan häntä. He määräsivät kaikenlaisia lääkkeitä ja muita parannuskeinoja, mutta turhaan. Joka yö näki ruh-tinas kauhistavia unia ja kärsi hirveitä tuskia. Ruh-tinaan neuvonantajat kutsuivat nyt sata vahtisotilasta vartioimaan ruhtinasta hänen nukkuessaan. Mutta jokaisen sotilaan valtasi heti iltayöstä selittämätön uneliaisuus, niin että he nukkuivat joka-ainoa.

Sitten tuli huoneeseen O-Harun haahmossa oleva hirviö ja kiusasi ruhtinasta kaikenkaltaisilla noita-tempuilla koko yön. Seuraavana iltana, kun taas asetettiin sata vahtisotilasta valvomaan, kävi samalla tavoin: kaikki vaipuivat sikeään uneen, ja hirviö kiu-sasi ruhtinasta vielä kauheammin. Tämä toistui kerta toisensa perästä. Lopulta päättivät neuvosherrat itse jäädä ruhtinaan luo valvomaan. Mutta heille kävi samoin kuten sotilaille. Ennen puolta yötä he joutuivat vastustamattoman uneliaisuuden valtaan ja nuk-kuivat.

Seuraavana aamuna nuo neljä neuvosherraa kokoon-
tuivat neuvottelemaan. Vanhin heistä sanoi:

„On ihmeellistä, että kukaan ei voi voittaa une-
liaisuutta vartioidessaan ruhtinasta. Tässä ovat var-
maan noitajuoneet liikkeellä. Meidän on parasta käy-
dä Mijo In temppe-

Nabeshiman linna.

lin ylimmäisen papin
Ruitenin luona ja
pyytää häntä luke-
maan rukouksia ruhtinaamme puolesta.“

Näin tehtiin, ja
seuraavina öinä ylim-
mäinen pappi rukoili
taivaan suojaa ruhti-
naalle.

Eräänä iltana, kun
hän juuri oli lopetta-
nut hartauden har-
joituksensa ja aikoi
käydä levolle, kuuli
hän puutarhastaan
liikettä. Hän kat-
soi akkunasta ja näki
nuoren, kookkaan
sotamiehen kuunva-
lossa astuvan Budd-
han kuvan eteen ja
hartaasti rukoilevan

ruhtinaansa parantumista. Kun sotamies oli lopetta-
nut rukouksensa ja aikoi mennä, huusi pappi häntä
sisään. Sotamies tuli.

Pappi sanoi:

„Ystäväni, en voi olla ihmettelemättä, että niin

nuori mies osoittaa sellaista velvollisuudentuntoa ja uskollisuutta hallitsijaansa kohtaan. Mikä on nimesi?”

„Nimeni on Ito Soda, teidän arvoisuutenne“, vastasi sotamies. „Siitä asti kun ruhtinas tuli sairaaksi, en mitään ole niin toivonut kuin saada valvoa häntä vartioimassa. Mutta minä olen vain alhainen sotamies, enkä voi toivoa pääseväni ruhtinaan linnaan.“

Ylimmäistä pappia liikutti hänen sanansa. Hän virkkoi:

„Ruhtinaan neuvonantaja Isahaga Buzen on hyvä tuttavani. Puhun hänelle ja pyydän, että sinut asetetaan vartioimaan ruhtinasta. Tule huomenna tänne uudestaan, niin menemme yhdessä Nabeshiman linnaan“.

Sotilas lähti iloisena ja kiitollisena.

Seuraavana iltana he menivät linnaan. Ylimmäinen pappi kysyi neuvosherralta:

„Kuinka rakkaan ruhtinaamme laita on nykyään? Onko hän käynyt rukouksistani paremmaksi?“

„Ei“, vastasi neuvosherra, „ruhtinas on entistäkin sairaampi. Olemme varmoja, että hän on joutunut hirveiden noitavoimien uhriksi. Mutta kun ei kukaan voi pysyä valveilla hänen luonaan, niin emme saa kiinni noitaa, joka käy häntä kiusaamassa.“

Pappi sanoi: „Olen löytänyt miehen, joka varmaan saa selville noidan, ja olen tuonut hänet mukaani tänne“. Ja hän kertoi miten hän oli tavannut Ito Sodan.

Tämä tuotiin sisään. Neuvosherraa miellytti hänen rohkea ja uljas ulkomuotonsa. Hänet pantiin seuraavana yönä valvomaan ruhtinaan huoneeseen toisten sotilaitten kera.

Ilta kului, ja pian olivat kaikki sata sotilasta vaipuneet uneen, vaikka he innokkaasti tarinoimalla kokivat pitää itseään valveilla. Ito Sodakin tunsu silmäluo-

miensa väkisin painuvan kiinni. Mutta hän oli miettinyt keinon unta vastustaakseen. Hän levitti lattialle öljytyn paperin ja istui sen päälle. Kun uni yhä enemmän ahdisti häntä, pisti hän veitsen sääreensä. Tuska piti nyt häntä hetken aikaa hereillä. Mutta vähitellen häntä alkoi uudelleen raukaista. Hän pisti veitsen yhä syvemmälle, ja onnistui sillätavoin pitämään itseään valveilla, kärsien kovia tuskia. Kaikki toiset nukkuivat sikeässä unessa.

Äkkiä hän näki oven avautuvan ja ihmeen kauniin naisen astuvan sisään. Tämä katseli tarkoin ympärilleen, ja nähdessään vartiosotilasten nukkuvan hän astui ruhtinasta kohti. Mutta nyt hän huomasi yhden olevan valveilla. Hämmentyneenä hän tuli Sodan luo ja sanoi:

„En ole nähnyt sinua täällä ennen. Kuka olet?“

„Nimeni on Ito Soda“, vastasi mies, „ja olen täällä ensi kertaa vartioimassa“.

„Kaikki muut nukkuvat“, sanoi nainen. „Miten sinä pysyt hereillä?“

Sotamies näytti säärtään.

Nainen huudahti: „Tuollaista uskollisuutta ei ole ennen nähty eikä kuultu!“

Sitten hän meni ruhtinaan luo ja kysyi: „Kuinka teidän korkeutenne voi?“ Ja hän yritti alkaa noita-temppujaan. Mutta Soda tarkasteli häntä herkeämättä, niin että nainen ei uskaltanut ryhtyä mihinkään, vaan hänen täytyi mennä tyhjin toimin takaisin ja jättää ruhtinas rauhaan.

Seuraavana aamuna toiset sotilaat näkivät millä keinoin Soda oli pitänyt itsensä valveilla, ja menivät häpeissään kotiinsa.

Ito Soda kertoi nyt neuvosherroille, mitä hän oli nähnyt. Nämä pyysivät häntä vartioimaan ruhtinasta

seuraavanakin yönä. Noita tuli taas huoneeseen puolenyön aikaan, ja kaikki vartijat nukkuivat, paitsi Soda, joka yhä tunsu kovia tuskia sääressään. Taas täytyi noidan palata saamatta mitään aikaan.

Kun ruhtinas näin oli saanut nukkua kaksi yötä rauhassa, alkoi hän toipua. Noita näki, että hänen on turhaa enää yrittää ruhtinaan luo, jonka vuoksi hän pysyi seuraavana yönä poissa. Vartioitakaan ei uni vaivannut.

Neuvosherrat päättivät tästä, että nainen, jota luultiin O-Haruksi, oli häijy velho, ja päättivät surmata hänet. Soda lähetettiin ottamaan hänet hengiltä.

Hän meni O-Harunin huoneeseen ja astui suoraan häntä kohti miekka ojennettuna. O-Harun huudahti: „Kuinka sinä uskallat uhata ruhtinaan hovinaista?“ Ja hän tempasi seinältä tapparan ja uhkasi sillä Sodaa.

Mutta Soda piti puolensa. Kun noita näki jäävänsä alakynteeseen, muutti hän jälleen itsensä kissaksi ja hypähti ikkunan kautta linnan katolle. Joukko sotamiehiä lähetettiin ampumaan kissaa, mutta sen onnistui päästä pakoon ja piiloutua metsään.

Se teki sitten hyvin paljon pahaa valtakunnan väen keskuudessa. Vihdoin pantiin toimeen yleinen ajo, ja se saatiin lopulta kiinni ja surmatuksi.

Ruhtinas parani vähitellen entiselleen. Ito Soda sai runsaat palkinnot, ja hänen asunnokseen annettiin kaunein huvilinna Ojaman vuoren rinteellä.

Auringonjumalatar ja hänen veljensä.

Oletko koskaan kuullut kertomusta auringonjumalattaresta ja hänen veljestään? Se on merkillinen juttu; mutta kaikki tapahtui hyvin, hyvin kauvan sitten.

Kun maailma luotiin, niin joutui se eräälle mahtavalle haltiattarelle. Tämä määräsi kuolinvuoteellaan sen jaettavaksi tyttärensä ja kahden poikansa kesken. Tyttarelleen, joka oli nimeltään Ama-Terasu, antoi hän auringon, vanhemmalle pojalleen Susanolle hän antoi meren ja nuoremmalle pojalle, jonka nimen olen unohtanut, hän antoi kuun. Tämä poika tuotti aina äidilleen iloa. Vieläkin voidaan täysikuu-öinä nähdä taivaalla hänen pyöreät, ystävälliset kasvonsa.

Mutta Susano, joka oli toivonut parempaa perintöä, suuttui kovasti, kun hän sai asunnokseen vain kylmän, märän meren. Hän syöksähti sen vuoksi taivaaseen ja murtautui auringossa asuvan sisarensa kauniiseen huoneeseen, missä tämä istui neitsyeineen ja kutoi kulta- ja hopeakankaita. Hän särki heidän kangaspuunsa, repi heidän kankaansa ja teki niin paljon pahaa kuin osasi. Aurinko-impiparat olivat kuolla säikähdykseen. Ama-Terasu itse riensi pakoon ja kätkeytyi luolaan joka oli kallioiden ja kivimöhkäleiden täyttämällä vuorenrinteellä.

Mutta niin pian kuin hän oli kadonnut luolaan ja sulkenut sen suun jälkeensä, peittyi koko maailma sysimystaan pimeyteen. Sillä hän oli auringon hallitsija, ja kun hän ei ollut käskemässä sitä paistamaan, niin se heti sammui. Muutamat ihmiset väittävät, ettei koko auringonpaiste ole muuta kuin auringonhaltiattaren kirkkaiden silmien loistetta. Kuinka asian laita lieneekin, maailma oli nyt pilkkosen pimeässä, ja kaikkialla vallitsi suuri suru ja huoli hänen katoamisensa takia. Mitä nyt oli tehtävä, jotta taas saataisiin päivänvaloa? Kaikki miettivät päänsä ympäri, mutta turhaan. Vihdoin keksittiin keino.

Tiedettiin, että auringonhaltiatar oli hyvin utelias ja tahtoi mielellään ottaa osaa kaikkeen mitä tapahtui. Toiset haltiattaret kokoontuivat hänen luolansa eteen ja alkoivat laulaa ja tanssia niin että heidän ilonpitonsa kuului ympäri maita ja mantereita. Kun Ama-Terasu kuuli luolaansa, mikä riemu ulkona oli, ei hän voinut olla raottamatta hiukan verran paatta, joka sulki luolan suun ja varovasti tähyttämättä sieltä. Mutta tätä juuri olivat toiset haltiattaret odottaneet.

„Katsohan tänne!“ huusivat he, „täällä on toinen haltiatar, joka on paljon kauniimpi kuin sinä!“

Samassa he asettivat hänen kasvojensa eteen peilin. Ama-Terasu ei ymmärtänyt, että hän näki vain omat piirteensä. Hän tuli yhä uteliaammaksi saada tietää, kuka tämä uusi haltiatar oli. Lopulta hän uskalsi tulla luolastaan. Maailma tulvahti silloin täyteen valoa. Haltiattaret tarttuivat heti häneen kiinni ja veivät hänet kauvas luolasta, ja luolan he täyttivät suurilla kallionlohkareilla, jotta hän ei koskaan enää voisi piiloutua sinne.

Kun auringonhaltiatar näki, että hänet oli viekkauksella houkuteltu piilostaan, arveli hän olevan parasta

palata aurinkoon, ja valaisi nyt maailmaa kuin ennenkin. Mutta hän uhkasi jättää sen uudelleen pimeyteen, ellei hänen veljeänsä rangaistaisi ja ajettaisi maanpakoon. Niin tehtiinkin. Susano otettiin kiinni, hänet lyötiin puolikuoliaaksi, ja sitten hänet karkoitettiin haltiattarien valtakunnasta, kieltäen häntä koskaan enää näyttäytymästä siellä.

Susano-paralla ei nyt ollut muuta neuvoa kuin laskeutua maanpäälle. Eräänä päivänä, kun hän mietteisään vaelsi pitkin virranrantaa, kohtasi hän ukon ja eukon. He valittivat ja itkivät katkerasti, syleillen hellästi nuorta tytärtään.

„Mikä nyt on?“ kysyi Susano. „Miksi olette niin suruissanne?“

„Voil“ vastasivat he nyhkyttäen, „meillä oli aikoinaan kahdeksan tytärtä, mutta suuressa suossa, joka on lähellä tupaamme, asuu suunnattoman suuri kahdeksanpäinen jättiläiskäärme, ja se tulee joka vuosi syömään yhden tyttäristämme. Nyt on meillä enää tämä ainoa jällellä, ja jonakuna päivänä käärme tulee ja vie senkin. Hyvä herra, etkö voi tehdä mitään avuksemme?“

„Kyllä, voin varmasti“, vastasi Susano. „Älkää surko enää! Olen haltia, ja tahdon pelastaa tyttärentä.“

Hän käski heidän valmistaa olutta ja neuvoi kaatamaan kahdeksaan tynnyriin, jotka asetettiin riviin pihamaalle. Juuri kun kaikki oli valmiina, lähestyi käärme.

Se oli niin suuri, että kun se kiemurteli maata pitkin niin ylettyi sen ruumis kahdeksan vuoren ja kahdeksan laakson yli. Mutta kun sillä oli kahdeksan päätä ja kussakin sieramet, niin se haistoi kahdeksan kertaa tarkemmin kuin muut olennot, joilla on vain yksi pää. Siksi se tunsu jo kaukaa oluen hajun ja ryömi suoraa päätä paikalle.

Kun käärme näki oluttynnyrit, pisti se yhden päänsä kuhunkin tynnyriin ja särpi särpimistään olutta, kunnes humaltui kerrassaan. Silloin kaikki päät vaipuivat maahan, ja käärme nukahti.

Susano, joka oli kätköstään katsellut tätä, riensi nyt esiin, veti miekkansa ja hakkasi kaikki käärmeen päät poikki. Sitten hän hakkasi palasiksi käärmeen suunnattoman ruumiin. Kun hän oli hakkaamassa poikki sen pyrstöä, niin iski miekka jotakin

kovaa vasten ja katkesi. Huomattiin, että esine oli kallis miekka, joka oli yltäyleensä jalokivillä koristettu. Käärme oli varmaankin joskus niellyt ritarin, joka oli aikonut sen surmata, miekkoineen päivineen. Susano piti miekan saaliinaan ja meni naimisiin pelastamansa tytön kanssa.

Hän oli hyvin hyvä puolisolleen, vaikka oli ollut sisarelleen niin häijy. Lopun ikäänsä he asuivat komeassa linnassa, jonka haltiattaret rakensivat hänelle, hänen tehtyään sovinnon sisarensa kanssa.

Kun tytön vanha isä ja äiti ynnä Susano ja hänen vaimonsa olivat kuolleet, niin meni miekka perintönä hänen lapsilleen ja lastenlasten-lapsilleen. Nyt sen omistaa Japanin keisari, joka pitää sitä yhtenä kallisarvoisimmista aarteistaan.

Ihmeellinen riisisäkki.

Enitenmuinoin eli urhoollinen soturi nimeltä Kome-no- Fukoro, joka nuoruudessaan lähti maailmalle etsimään seikkailuja. Vaellettuaan monta päivää ja yötä hän saapui isolle sillalle. Sen keskellä makasi kahdenkymmenen jalan pituinen jättiläiskäärme nauttimassa auringonpaisteesta. Käärme oli niin leveä ja pitkä, ettei kukaan voinut kulkea sillan yli astumatta sen päälle. Useimmat olisivat juosseet kauhistuneena tiehensä tuollaisen hirviön nähdessään, mutta Kome-no- Fukoro, joka oli kokenut maailmalla yhtä ja toista, ei pelästynyt, vaan astui rohkeasti keskelle käärmeen ruumista. Silmänräpäyksessä muuttui käärme pieneksi kääpiöksi, joka kumarsi hänelle kolme kertaa maahan asti ja sanoi:

„Sinä olet todellakin urhoollinen mies. Olen maannut täällä pitkän aikaa käärmeen muodossa, odottaen sellaista miestä, joka kykenisi surmaamaan viholliseni, mutta kaikki, jotka tästä ovat kulkeneet, ovat olleet pelkureita ja juosseet tiehensä. Sinä olet ensimmäinen, joka olet näyttänyt miehuutta, ja jos tulet auttamaan minua, niin palkitsen sinulle hyvästi.“

Soturi ihastui päästyään odottamatta moiseen seikkailuun, ja seurasi kääpiötä hänen linnaansa syvän meren pohjaan. Se oli ihmeellinen rakennus, tehty

koralleista ja kultaisesta merenvaahdosta, ja oli kokonaan merenruohon ja kaikenlaisten muiden vesikasvien peitossa.

Kun he olivat levähtäneet matkastaan, istuivat he aterialle, ja kravut, kalat ja kilpikonnat, jotka olivat kääpiön palvelijoita, tarjoilivat heille ruokaa. Mutta heidän parhaillaan syödessään ja juodessaan kuului äkkiä kauheaa jyminää, joka yhä koveni. Hirveä vihollinen, josta kääpiö oli puhunut, oli tulossa.

Pian soturi näki suunnattoman suuren, yli peninkulman pituisen tuhatjalkaisen lähenevän pitkin vuorenrintettä. Sillä oli tuhannen jalkaa kummallakin puolen, ja niiden kopina oli kuin kovan ukkosen pauhu.

Nyt ei ollut yhtään aikaa hukattavana. Kome-no-Fukoro tarttui jouseensa ja ampui nuolen, joka sattui keskelle hirviön kauheaa päätä. Mutta se kimposi takaisin kuin rautapanssarista.

Soturi ampui toisen nuolen, samalla menestyksellä. Nyt oli hirviö jo aivan meren partaalla. Se olisi kyennyt myrkyttämään sen kokonaan. Silloin soturi otti viimeisen nuolensa ja sylki siihen, sillä hän oli kuullut, että tämä on varma keino tuhatjalkaisia vastaan. Hän tähtäsi uudestaan hirviötä otsaan, ja todellakin se kaatui kuolleena kyljelleen, saaden aikaan jyminän, joka pani maan vapisemaan kuin tulivuoren purkauksessa.

Sotilas tunsikin silloin näkymättömien käsien kantavan hänet takaisin linnaan. Siellä oli hänen edessään pöydällä joukko lahjoja, jotka kääpiö käski hänen ottamaan palkinnoksi urotyöstään. Yksi näistä lahjoista oli suuri pronssikello, ja sen soturi ripusti kirkkoon, jossa kaikki hänen esi-isänsä olivat haudattuina. Toinen lahja oli miekka, jonka iskuja ei

kukaan voinut vastustaa. Kolmas oli asevarus, jonka läpi ei mikään nuoli voinut tunkeutua. Neljäs oli silkkivaate, joka ei koskaan pienentynyt, vaikka siitä olisi leikattu kuinka paljon hyvänsä. Viides oli riisipäkki, joka ei koskaan tyhjentynyt, vaan riitti siinä riisiä soturin koko elinajaksi.

Tästä viidennestä ja viimeisestä lahjasta soturi sai sitten nimen Kome-no-Fukoro, joka merkitsee riisipäkkiä.

Ihmisten mielestä ei koko maailmassa ollut mitään niin merkillistä kuin tämä ihmesäkki, joka teki omistajansa iäkseen rikkaaksi.

SISÄLLYS:

	Sivu
1. Kalastajapoika Urashima	3
2. Matsujaman peili	8
3. Ihmissuden käsivarsi	12
4. Uskollinen sotilas eli Nabeshiman linnan kummituskissa .	18
5. Auringonjumalatar ja hänen veljensä	24
6. Ihmeellinen riisisäkki	29

NUORTEN TIETOAARRE.

N:o 1.

KUNINGAS SANTELIPUU.

Satuja Intian satumailta.

Suomentanut
K. KAJAVA.

Kuvitettu.

Hinta 1 mk.

Sarjaa jatketaan.
Se tulee sisältämään kuvallisia kertomuksia, laululeikkejä y.m.

Kaikenlaatuisia tieto- ja taitopuo-
lisiä kuvauksia ja
neuvoja nuorisol-
le tullaan tässä
sarjassa julkaise-
maan.

H a n k k i k a a
itsellenne koko
sarja sitä mukaan
kuin se ilmestyy.

N:o 2.

USKOLLINEN SOTILAS.

Japanilaisia satuja.

Suomentanut
K. KAJAVA.

Kuvitettu.

Hinta 1 mk.

N:o 3.

MARS, MARS!

7 hauskaa
R. RAALAN
laululeikkiä,
koonnut kotia ja kou-
lua varten
ANNA SARLIN.

Hinta 1:25.

JOULUN AIRUT.

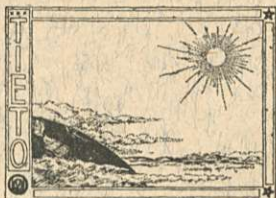
3 laulua säestyksellä.

Toimittanut
R. RAALA.

Sopiva nuorille ja
vanhoille. — Joka ko-
tiin ja kouluun han-
kittava.

Hinta 1 mk.

**Kustannus-
Toimisto**

**TIETO,
Helsingissä**